

Mandy Stow

Het
laatste
liedje

THRILLERHOUSE

Studente Cathy Wilson heeft bijna haar studie rechten voltooid als een dramatische gebeurtenis haar leven op zijn kop zet. Ze gaat naar Brazilië waar ze een bijzondere man ontmoet die haar leert om mensen te kunnen doorzien. Die eigenschap komt haar goed van pas als blijkt dat een gebeurtenis uit haar verleden haar inhaalt. Ze reist daarvoor naar de andere kant van de wereld om daar, in vermomming, de dood te onderzoeken van een beroemde musicalster. Maar de concurrentie in de musicalwereld is vaak moordend. Lukt het haar om er zonder kleerscheuren uit te komen?

Over de auteur

Mandy Stow werd in Nederland geboren. Op jonge leeftijd verhuisde ze met haar Nederlandse ouders naar Amerika. Later trouwde ze met een Amerikaan. Omdat ze haar geboorteland wilde leren kennen, bezocht ze Nederland af en toe.

Mandy Stow

Het Laatste Liedje

for the best thrill in town

Dit is een fictief verhaal. Enige gelijkenis met personages en situaties berust geheel op toeval.

© 2018 THRILLERHOUSE

www.thrillerhouse.com

Auteur: Mandy Stow

Omslagontwerp: Thrillerhouse

© Omslagfoto: Depositphotos

ISBN 978-94-6260-239-7

Dit boek is ook te verkrijgen als boek met een reguliere (kleine) letter en als groteletterboek.

De grondstof waar dit boek van is gemaakt, is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige ander manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dyslexie-uitgave

Dit is een boek voor Lezers die moeite hebben met gewone boeken. Voor Lezers die wat meer 'ruimte' en overzicht willen hebben in een boek. Zoals een fijn lettertype dat makkelijk te lezen is en dat luchtig aandoet. Zoals genoeg ruimte om het boek vast te houden zonder dat duim of vingers de tekst bedekken.

Lezers met dyslexie

Het lettertype in dit boek heet Davey. Het is ontwikkeld door Uitgeverij De Graveinse Abeel in samenwerking met dyslectische kinderen. Dat was de eerste keer ooit dat er aan de hand van de wensen

van dyslectische kinderen een Lettertype ontworpen werd. Het bleek echter dat niet alleen kinderen met dyslexie het prettig vonden lezen; ook volwassenen met dyslexie konden het Lettertype zeer waarderen. Het Lettertype Davey doet prettig aan en leest prettig weg, was het oordeel. En een Lettertype kan natuurlijk in allerlei soorten boeken gebruikt worden; zowel in kinderboeken als in boeken voor volwassenen.

Omdat lezers echter verschillen, kan het zijn dat een lezer met dyslexie de voorkeur geeft aan een ander Lettertype. Het is dus niet gezegd dat het Lettertype Davey voor alle lezers met dyslexie voordelen biedt.

Prettig lezen op alle fronten

Hoewel het lettertype Davey zeker helpt bij het lezen, zijn er nog meer dingen die helpen om ontspannen te kunnen lezen. Daarom heeft dit boek de volgende eigenschappen.

1. Er is meer witruimte aan de zijkanten.
2. Er zijn geen afgebroken woorden.
3. Er is meer ruimte tussen de regels voor bijwijzen met liniaal of hand.
4. Het heeft een handzaam formaat.
5. Het papier is mat en de letters zwart; dit voor een goed contrast.
6. De letters zijn iets groter dan normaal, maar niet té groot.
7. Alle letters staan los van elkaar zodat de letters beter te onderscheiden zijn.

8. Tussen de woorden onderling is extra ruimte.
9. Er staan geen woorden cursief (schuin) gedrukt, onderstreept of vetgedrukt.
10. Er worden geen hoofdletters achter elkaar geplaatst.
11. Alle tekst is in het lettertype Davey, dus ook de paginanummering.
12. De paginanummering is groter dan normaal.
13. In die gevallen waarin cursivering (schuindruk) hoort, zoals bijvoorbeeld bij de titels van boeken, zijn er enkele aanhalingstekens gebruikt ('De titel').

Hoofdstuk 1

Cathy keek door het vliegtuigraampje naar het verdwijnende land onder zich. Ze had genoten van dit wonderschone Brazilië, het land waar ze een deel van haar verdriet had kunnen achterlaten. Een deel, want haar ouders kreeg ze niet terug; die waren dood en voor altijd in Brazilië.

Het had haar goed gedaan om juist daar te trachten de aller scherpste kantjes van haar immense verdriet af te halen. Ze had nu geen ouders meer. Waren ze

maar nooit op reis gegaan!

Haar vader had aan haar moeder beloofd dat ze na zijn pensionering samen eerst een tocht door de Rocky Mountains in Canada zouden maken en om daarna door de jungle van Brazilië te reizen.

Omdat ze haar, Cathy, niet alleen thuis wilden laten, hadden ze gewacht tot Cathy voor het laatste jaar naar de universiteit zou gaan; het laatste jaar van haar studie. Haar studie zou bijna tegelijk klaar zijn met de thuiskomst van haar ouders. Ze zou haar diploma, haar masterbul, in aanwezigheid van haar ouders in ontvangst nemen. Hoe anders zou het lopen...

Cathy had samen met James, de butler, haar ouders naar de vlieghaven gebracht en uitgelaten hadden ze haar en James gedag gezwaaid.

De volgende dag vertrok Cathy naar de universiteit.

Er was geregeld contact tussen hen en alle drie waren ze in opperbeste stemming; Cathy omdat haar studie vlekkeloos verliep en haar ouders omdat ze enorm genoten van de tocht door de Rocky Mountains.

In de Rocky Mountains gingen haar ouders, Anthony en Elsa Wilson, steeds op pad met een gids. Maar op een dag belde de gids naar Cathy, om te vertellen dat haar ouders al heel vroeg in de ochtend, alleen, op weg waren gegaan en dat hij niet wist waar ze waren, en dat ze nog steeds niet terug waren.

Ondanks de vele zoektochten daarna werden ze niet gevonden; nooit meer. Het enige dat de hulpdiensten gevonden

hadden in een gebied waar veel grizzlyberen leefden, waren kledingresten. Van Anthony hingen er enige broekflarden in een boom. Men concludeerde daaruit dat Anthony in de boom was geklommen om zich veilig te stellen. Hij had er niet bij nagedacht dat hij geen schijn van kans had; een grizzlybeer kan in één minuut vijftien meter omhoog klimmen in een boom. De gids had dit verteld, maar in zijn angst was hij toch de boom ingeklommen.

Van Elsa lag er tientallen meters van de boom vandaan een gedeelte van een blouse. Men was er vanuit gegaan dat Elsa had willen wegrennen. Ook zij had geen schijn van kans gehad want een grizzlybeer haalt een snelheid van vijfenvijftig kilometer per uur als hij

achter zijn prooi aanrent. Ook zij had in haar angst de regels vergeten. De gids had de kledingresten herkend; vooral het opvallende dessin van de blouse die Elsa gedragen had.

De gids had herhaaldelijk aan Anthony en Elsa de regels uitgelegd die men moest opvolgen als men een beer ontmoette.

Het eerste waar men aan denken moest als er beren in de buurt waren, was dat men tijdens het wandelen flink wat lawaai moest maken. Een grote fout is om tussen de moeder en haar jongen te komen! Mocht men toch oog in oog met een beer komen, maak geen oogcontact, blijf minstens vijf minuten staan, en loop daarna heel langzaam achteruit.

De gids had dit alles aan Cathy verteld. Haar ouders hadden dus niet de regels

opgevolgd. Waarom niet? Cathy had zich in eerste instantie afgevraagd of het iets met de zaken van haar vader te maken had want waarom waren ze zonder gids op pad gegaan? Waarom hadden ze zich niet gehouden aan die regels? Maar deze gedachte werd al snel door haar verdriet overspoeld; het verdriet dat zo immens was dat het al het andere verdrong.

Tijdens de herdenkingsdienst was Cathy's gezicht droog; ze had geen tranen meer over gehad.

Toen ze op de universiteit tijdens een ceremonie haar diploma in ontvangst had genomen, hadden James en Mary, de kokkin, op de plaatsen van haar ouders

gezeten.

Ze had daarna de reis door een gedeelte van Brazilië gemaakt als eerbetoon aan haar ouders omdat die, na de reis door de Rocky Mountains, naar Brazilië zouden gaan. Ze hoopte zo een beetje van haar verdriet kwijt te raken; wat natuurlijk niet gelukt was.

Aan dit alles dacht Cathy toen ze terugvloog naar huis. Ze zou aankomen op Seattle en James en Mary zouden haar komen ophalen.

Daarna zouden ze naar Portland rijden; daar was haar thuis.

Het was nu haar huis. Ze was enig kind en alle bezittingen van haar ouders waren nu van haar. Graag had ze alles geruild voor haar ouders.

Verdere familie had ze niet. Haar moeders

zuster, tante Heleen, woonde in Nederland en was Nederlandse van geboorte, net als haar moeder. Zij was een keer naar hen in Amerika toegekomen maar zij was enige jaren geleden overleden.

“Wilt u nog iets drinken?” vroeg de stewardess.

Cathy schrok op uit haar overpeinzingen en antwoordde: “Graag een kopje thee.”

Cathy’s gedachten gingen weer terug naar haar familie.

Ze had geen familie meer, geen echte.

Tante Heleen was altijd vrijgezel gebleven, ooms en tantes waren er niet en opa’s en oma’s al helemaal niet meer. Het enige wat er nog over was, dat nog deed denken aan de Nederlandse familie, was haar kennis van de Nederlandse taal. Haar moeder had altijd Nederlands tegen haar